

16 August: Prăznuirea Sf. Doamne Maria Brâncoveanu

Doamna Maria Brâncoveanu, cunoscută și ca Marica, a fost o personalitate feminină remarcabilă, mamă a 11 copii și soție devotată a Sfântului Voievod Constantin Brâncoveanu.

Căsătorită la o vârstă foarte fragedă, a știut să se ridice la nivelul cerințelor statutului de Doamnă a Țării Românești. În ciuda dramei personale trăite prin martiriul soțului și al celor patru fii ai săi, ea a rămas demnă și neclintită în credință și în datoria față de țară.

Provenită dintr-o familie boierească influentă, cu tatăl postelnic și bunicul domnitor, Marica s-a căsătorit în 1674 cu Constantin Brâncoveanu, un tânăr educat, bogat și cu origini nobile. La vârsta de 13-14 ani, și-a asumat cu maturitate rolul de soție și gospodină, aducând pe lume 11 copii, pe care i-a crescut cu grijă și înțelepciune. A devenit partener de nădejde al domnitorului, administrând averile familiei și controlând rețeaua întinsă de moșii și investiții.

În timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu, Țara Românească a cunoscut o epocă de pace și înflorire culturală. Doamna Maria a fost prezentă și implicată activ în gestionarea moșiilor, supravegherea ctitoriilor și asigurarea bunei gospodăririi a domeniilor domnești.

Sf. Doamna Maria
Brâncoveanu,
icoană

Vizita personal moșiile, răsplătea vrednicia și sancționa abuzurile, fiind respectată și temută de toți. În 1706, într-un act de curaj fără precedent, i s-a adresat direct sultanului pentru a proteja averile familiei din Istanbul, obținând și aprobarea acestuia.

Doamna Maria a sprijinit activ ctitoriile religioase, fie prin ridicarea unor lăcașuri noi, fie prin restaurarea celor vechi. Printre ctitoriile în care figura ca ocrotitoare se numără Biserica „Sf. Nicolae Dintr-o zi” și Mănăstirea Surpatele. Totodată, a încurajat educația și cultura, susținând școli, tipografii și biblioteci. A sprijinit tipărirea de cărți în mai multe limbi și dezvoltarea artelor, punând bazele stilului brâncovenesc. Împreună cu domnitorul, a creat o epocă de lumină spirituală și culturală.

Anul 1714 a fost cel mai greu din viața Doamnei Maria. După mazilirea lui Brâncoveanu, familia a fost dusă în surghiun, iar Constantin și cei patru fii au fost martirizați la Constantinopol pentru că au refuzat să renunțe la credința ortodoxă. Marica a fost martora cumplitei jertfe, dar nu s-a lăsat doborâtă. Rămasă în viață, a fost întemnițată, jefuită și surghiunită, dar a rămas tare în credință, înțelegând suferința ca pe o cruce

rânduită de Dumnezeu.

După trei ani de exil, Doamna Maria s-a întors în țară și a început lupta de recuperare a trupului martirizat al soțului său. În 1720 a reușit să aducă în taină moaștele Sfântului Constantin Brâncoveanu în Biserica „Sf. Gheorghe Nou” din București, unde le-a așezat sub o lespede neinscripționată, păstrată în anonimat două secole. O candelă donată discret cu o inscripție simplă a fost singurul semn al prezenței voievodului în acel loc.

Până la sfârșitul vieții, Doamna Maria a continuat să reconstruiască ce mai rămăsese din moștenirea Brâncovenilor, având grijă de nepotul ei Constantin și asigurându-i viitorul. A încheiat cu demnitate și credință un destin excepțional, fiind una dintre cele mai vrednice femei din istoria noastră.

Retrasă adesea la Mănăstirea Surpatele, a trăit ultimii ani în rugăciune, lăsând în urmă o moștenire de credință, cultură și jertfă ce dănuie peste veacuri.

În ședința de lucru din 1 iulie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea cu titulatura de Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu și cu cinstire în data de 16 august.

(www.crestinortodox.ro)